

drog skuffede bort. Grosserer Søholm havde selv ingen Forstand paa Bordets finere Glæder, og om han ogsaa havde haft det, kunde det aldrig faldet ham ind at ofre mere paa sine Gæster, end de var værd for ham. Ogsaa et Middagsselskab var for denne Mand en Forretning, der skulde betale sig.

Paa Festprogrammet var desuden et Par større Klapjagter, og i nogle Dage lød en livlig Knalden rundt om i Skovene. Da imidlertid de færreste af de deltagende Herrer var virkelige Jægere, blev Resultatet væsenlig til Glæde for Rævene og Aadselfuglene, som bagefter gjorde sig tilgode med det skamskudte Vildt, der laa og forblødte omkring i Tykningerne.

Paa en af disse Dage kom Doktor Gaardbo kørende gennem Strige Skov og passerede en Lysning netop som der hørtes en hidsig Plaffen ledsaget af Hornsignaler. Til den ene Side af Landevejen var en Rydning med fritstaaende Birke og Elletræer. Til den anden Side laa et Pur af mandshøje Risbøge.

Pludselig bremsede han Vognen haardt ved Synet af et fantastisk Væsen, der et halvt hundrede Meter forude kom frem fra det rustrøde Buskads og humpede tungt over Vejen, hvorfra det paa hovedkulds Maade tumlede ned ad Skraaningen paa den anden Side.

Da han naaede hen til Stedet, saae han en tyk